

20. 12. 2016

ID: 104489

Bezpečnost a ochrana zdraví při práci

Zaměstnancem, s jehož zvláště závažným porušením předpisů o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci se podle § 10 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. [125/1993](#) Sb., ve znění pozdějších předpisů, pojišťovací právo pojistitele vůči zaměstnavateli, se rozumí jiný zaměstnanec než ten, jemuž v příčinné souvislosti s tímto porušením vznikla škoda.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 32 Cdo 3790/2014, ze dne 8.9.2016)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žalobkyně České pojišťovny a. s., se sídlem v P., proti žalované PREOS-WEST a. s., se sídlem v P., zastoupené JUDr. P.H., advokátem se sídlem v T., o zaplacení částky 159 163 Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu Plzeň - město pod sp. zn. 36 C 322/2013, o dovolání žalované proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 4. 2014, č. j. 61 Co 121/2014-112, tak, že usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 4. 2014, č. j. 61 Co 121/2014-112, se mění tak, že rozsudek Okresního soudu Plzeň - město ze dne 8. 1. 2014, č. j. 36 C 3 2/2013-91, se potvrzuje.

Z odůvodnění :

Žalobkyně se v souzené věci domáhala zaplacení částky 159 163 Kč se zákonným úrokem z prodlení od 7. 9. 2013 do zaplacení na základě tvrzení, že z titulu zákonného pojištění odpovědnosti zaměstnavatele za škodu způsobenou při pracovním úrazu vyplatila zaměstnanci žalované M. M. pojistné plnění ve výši žalované částky, která představuje náhradu za ztrátu na výdělků po dobu pracovní neschopnosti, bolestné a ztížení společenského uplatnění, způsobené pracovním úrazem, k němuž došlo dne 14. 3. 2011. Vůči žalované pak uplatňuje postih, který odvozuje od zvláště závažného porušení předpisů o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci poškozeným zaměstnancem.

Krajský soud v Plzni v záhlaví označeným rozhodnutím zrušil rozsudek Okresního soudu Plzeň - město ze dne 8. 1. 2014, č. j. 36 C 322/2013-91, jímž byla žaloba zamítnuta, a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Odvolací soud vyšel ze zjištění soudu prvního stupně, že žalobkyně jako pojistitel vyplatila z titulu zákonného pojištění odpovědnosti zaměstnavatele za škodu způsobenou při pracovním úrazu poškozenému zaměstnanci žalované M. M. pojistné plnění ve výši 159 163 Kč. K pracovnímu úrazu došlo dne 14. 3. 2011 tak, že M. M. se při předvrtávání plastového rámu kompletovaného okna zlomil vrták a odlomená část mu poranila oko. M. M., jenž neměl při práci ochranné brýle, ačkoliv to bylo při této pracovní činnosti jeho povinností, nebyl řadovým dělníkem, nýbrž mistrem ve výrobě, jenž nejen že byl proškolen o předpisech o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci (dále též jen „předpisy o BOZP“), ale jeho úkolem bylo dbát o to, aby pravidla bezpečnosti práce byla na pracovišti dodržována. Příslušný oblastní inspektorát práce nezjistil při následné kontrole na straně žalované žádné nedostatky při zajišťování bezpečnosti a ochraně zdraví při práci. Pracovní úraz byl způsoben výlučně zaviněným protiprávním jednáním poškozeného zaměstnance, tj. bez zapříčinění zaměstnavatele či jiného zaměstnance. Vzhledem k tomu žalobkyně na návrh žalované vyplatila poškozenému zaměstnanci odškodnění snížené o 30 %.

S právním posouzením věci soudem prvního stupně se však odvolací soud neztotožnil, neboť neshledal správným takový výklad § 10 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. [125/1993](#) Sb., kterou se stanoví

podmínky a sazby zákonného pojištění odpovědnosti organizace za škodu při pracovním úrazu nebo nemoci z povolání, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „vyhláška č. [125/1993](#) Sb.“), podle něhož regresní nárok nemá opodstatnění, bylo-li pojistné plnění spojeno se vznikem škody, která byla způsobena výlučně zaviněným porušením předpisů o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci ze strany poškozeného pracovníka, a regresní nárok vzniká jen tehdy, pokud se takového jednání dopustí zaměstnavatel nebo jiný zaměstnanec zaměstnavatele (pojem „zaměstnanec“ je tedy vyložen jako „jiný než poškozený zaměstnanec“).

Odvolací soud dovodil, že takový výklad odporuje gramatickému, systematickému a logickému výkladu právního předpisu. Z hlediska jazykového uzavřel, že užitý pojem „zaměstnanec“ „míní“ jakéhokoliv zaměstnance, tedy i zaměstnance poškozeného; pokud by vyhláška uvažovala rozlišení, zvolila by jinou formulaci. S odkazem na pravidla logiky zdůraznil, že smysl a účel právní úpravy směřuje k posílení bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, je proto v každém případě třeba zkoumat, zda zaměstnavatel splnil svou základní povinnost na tomto úseku, tj. povinnost zajistit bezpečnost a ochranu zdraví svých zaměstnanců při práci. V rámci systematického výkladu zdůraznil návaznost vykládaného ustanovení na úpravu obsaženou v § 365 a násl. zákona č. [262/2006](#) Sb., zákoníku práce, s níž je podle jeho mínění toto ustanovení v souladu z hlediska obsahu, smyslu a účelu. Závěrem vyjádřil přesvědčení, že shodný názor vyplývá i z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28. 8. 2013, sp. zn. 23 Cdo 1003/2012 (jenž je, stejně jako ostatní rozhodnutí Nejvyššího soudu zde citovaná, dostupný na <http://www.nsoud.cz>).

Rozhodnutí odvolacího soudu napadla žalovaná dovoláním, jehož přípustnost podle § 237 občanského soudního řádu spatřuje v otázce hmotného práva, jež nebyla dosud v rozhodování odvolacího soudu vyřešena, totiž v otázce výkladu pojmu „zaměstnanec“ obsaženého v § 10 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. [125/1993](#) Sb.

Dovolatelka zdůrazňuje vazbu tohoto ustanovení na úpravu možnosti zaměstnavatele zprostit se odpovědnosti za pracovní úraz zcela nebo zčásti, obsaženou v § 367 zákoníku práce, a na celý obsah a smysl vyhlášky č. [125/1993](#) Sb. Prosazuje takový výklad § 10 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. [125/1993](#) Sb., podle něhož pojem „zaměstnanec“ nelze ztotožňovat s poškozeným zaměstnancem. Shledává nelogickým, aby porušení povinností ze strany postiženého zaměstnance zakládalo krácení jeho odškodnění a stran plnění, které zaměstnanci náleží, bylo toto porušení povinností regresním důvodem vůči zaměstnavateli. Smysl regresní náhrady spatřuje v tom, že pojišťovna má nárok „uplatňovat vyplacené plnění“ na tom, kdo škodu způsobil, zejména porušením svých povinností; zaměstnavatel v tomto smyslu odpovídá za regres, pokud dopustil, aby v jeho provozu byly porušovány bezpečnostní předpisy, a to buď tím, že nejsou vytvořeny podmínky pro dodržování bezpečnostních předpisů, anebo pracovní úraz postiženému způsobí svým jednáním jiný zaměstnanec. Vyjadřuje mínění, že v takových případech má regresní náhrada svůj smysl a logiku, a je přesvědčena, že nebylo-li ve věci prokázáno porušení předpisů ze strany zaměstnavatele ani ze strany jiného než postiženého zaměstnance, podmínky pro uplatnění regresu dány nejsou. Konečně pak dovolatelka argumentuje ve prospěch názoru, že v rozhodnutí sp. zn. 23 Cdo 1003/2012 se Nejvyšší soud otázkou hmotného práva řešenou ve zde souzené věci nezabýval.

Dovolatelka navrhuje, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí buď změnil tak, že rozsudek soudu prvního stupně se potvrzuje, nebo aby je zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Žalobkyně se k dovolání nevyjádřila.

Se zřetelem k době vydání napadeného rozhodnutí odvolacího soudu se uplatní pro dovolací řízení - v souladu s bodem 7. článku II., části první, přechodných ustanovení zákona č. [404/2012](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další

zákony, a s bodem 2 článku II, části první, přechodných ustanovení zákona č. [293/2013](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony - občanský soudní řád ve znění účinném od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013 (dále též jen „o. s. ř.“).

Po zjištění, že dovolání bylo podáno ve lhůtě stanovené v § 240 odst. 1 o. s. ř. oprávněnou osobou (účastníkem řízení) při splnění podmínek povinného zastoupení (§ 241 odst. 1 a 4 o. s. ř.), se dovolací soud nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

Podle § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Dovolání v souzené věci přípustné je, neboť otázka výkladu pojmu „zaměstnanec“ obsaženého v ustanovení § 10 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. [125/1993](#) Sb. v rozhodování Nejvyššího soudu dosud vyřešena nebyla.

Nejvyšší soud tuto otázku v rozhodnutí sp. zn. 23 Cdo 1003/2012 skutečně neřešil, neboť v tam souzené věci nebyla otevřena dovolacímu přezkumu. Nejvyšší soud se tu zabýval toliko výkladem pojmu „zvláště závažné porušení předpisů o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci“ ve smyslu § 10 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. [125/1993](#) Sb., a to na základě skutkového stavu, podle něhož poškozený zaměstnanec neměl na sobě v době úrazu předepsané ochranné pomůcky, přičemž zaměstnavateli se nepodařilo prokázat, že jej takovými prostředky vybavil. Z toho pak Nejvyšší soud dovodil, že zaměstnavatel nesplnil svou povinnost zajistit bezpečnost a ochranu zdraví svého zaměstnance. Přes obecně volené formulace, vycházející z dikce právní úpravy a zahrnující vedle zaměstnavatele též zaměstnance, se tu proto Nejvyšší soud důsledky porušení předpisů poškozeným zaměstnancem ve vztahu k postižnému právu pojistitele nezabýval, neřešil tedy - ani implicitně - otázku, zda důvodem vzniku regresního nároku vůči zaměstnavateli může být porušení předpisů poškozeným zaměstnancem.

Nejvyšší soud shledal dovolání též důvodným, neboť odvolací soud dovoláním vymezenou otázku hmotného práva neřešil správně.

Podle § 365 odst. 1 zákona č. [262/2006](#) Sb., zákoníku práce, účinného od 1. 1. 2007, ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona do dne nabytí účinnosti právní úpravy úrazového pojištění zaměstnanců se řídí odpovědnost zaměstnavatele za škodu při pracovních úrazech a nemocech z povolání § 272 až 274 a ustanoveními této hlavy, § 205d zákona č. [65/1965](#) Sb., zákoník práce, ve znění zákona č. [231/1992](#) Sb., zákona č. [74/1994](#) Sb. a zákona č. [220/2000](#) Sb., a vyhláškou č. [125/1993](#) Sb., kterou se stanoví podmínky a sazby zákonného pojištění odpovědnosti zaměstnavatele za škodu při pracovním úrazu nebo nemoci z povolání, ve znění vyhlášky č. [43/1995](#) Sb., vyhlášky č. [98/1996](#) Sb., vyhlášky č. [74/2000](#) Sb. a vyhlášky č. [487/2001](#) Sb.

Podle § 101 odst. 1 zákona č. [262/2006](#) Sb., zákoníku práce, ve znění účinném do 31. 12. 2011, zaměstnavatel je povinen zajistit bezpečnost a ochranu zdraví zaměstnanců při práci s ohledem na rizika možného ohrožení jejich života a zdraví, která se týkají výkonu práce.

Podle § 366 zákoníku práce zaměstnavatel odpovídá zaměstnanci za škodu vzniklou pracovním úrazem, jestliže škoda vznikla při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním (odstavec 1). Zaměstnavatel je povinen nahradit škodu, i když dodržel povinnosti vyplývající z právních a

ostatních předpisů k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, pokud se odpovědnosti zcela nebo zčásti nezproští (odstavec 4).

Podle § 367 odst. 1 zákoníku práce zaměstnavatel se zproští odpovědnosti zcela, prokáže-li, že škoda vznikla a) tím, že postižený zaměstnanec svým zaviněním porušil právní, nebo ostatní předpisy anebo pokyny k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, ačkoliv s nimi byl řádně seznámen a jejich znalost a dodržování byly soustavně vyžadovány a kontrolovány, nebo b) v důsledku opilosti postiženého zaměstnance nebo v důsledku zneužití jiných návykových látek a zaměstnavatel nemohl škodě zabránit, a že tyto skutečnosti byly jedinou příčinou škody (odstavec 1). Zaměstnavatel se zproští odpovědnosti zčásti, prokáže-li, že škoda vznikla a) v důsledku skutečností uvedených v odstavci 1 písm. a) a b) a že tyto skutečnosti byly jednou z příčin škody ... (odstavec 2, první část věty první). Zproští-li se zaměstnavatel odpovědnosti zčásti, je povinen určit zaměstnavatel část škody, kterou nese zaměstnanec, podle míry jeho zavinění (odstavec 3, část věty před středníkem).

Podle § 2 odst. 1 věty první vyhlášky č. [125/1993](#) Sb. zaměstnavatel má právo, aby za něj pojišťovna příslušná podle § 1 (dále jen "pojišťovna") nahradila škodu, která vznikla zaměstnanci při pracovním úrazu nebo nemoci z povolání v rozsahu, v jakém za ni zaměstnavatel odpovídá podle zákoníku práce.

Podle § 10 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. [125/1993](#) Sb. pojišťovna má vůči zaměstnavateli právo na náhradu až do výše poskytnutého plnění, došlo-li ze strany zaměstnavatele nebo jeho zaměstnance k zvláště závažnému porušení předpisů o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci a pokud toto porušení bylo v příčinné souvislosti se vznikem škody.

Odvolací soud při výkladu ustanovení 10 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. [125/1993](#) Sb. nepostupoval důsledně a úvahy, jimiž se přitom řídil, jsou zatíženy chybou v logice, v jejímž důsledku je chybný též celkový výsledek interpretačního procesu.

Na samotné jazykové vyjádření obsažené v právním předpise (na jeho dikci) spoléhat nelze; prohřešky z pohledu pravidel legislativní techniky nejsou při tvorbě právních předpisů v poměrech České republiky vzácným jevem, zejména v rovině právních předpisů podzákonných. Nelze tudíž přikládat podstatný význam té skutečnosti, že ve vykládaném ustanovení byl užit obecný pojem „zaměstnanec“, pod který lze z formálního hlediska subsumovat též poškozeného, neboť i ten je zaměstnancem. Na čem konkrétně pak odvolací soud založil avizovaný výklad systematický, z odůvodnění jeho rozhodnutí nevyplývá a Nejvyšší soud sám ani v ustanoveních zákoníku práce upravujících odpovědnost zaměstnavatele za škodu vzniklou pracovním úrazem, ani v ustanoveních vyhlášky č. [125/1993](#) Sb. a v jejich uspořádání, nenalézá žádný argument, jenž by nasvědčoval výkladové variantě zahrnující pod pojem zaměstnanec též poškozeného. Jazykové vyjádření obsažené ve vyhlášce, hodnocené v kontextu, naopak (jak je specifikováno níže) přisvědčuje závěru právě opačnému.

Odvolací soud se ovšem nespolehl toliko na standardní výkladové metody a přistoupil též k výkladu teleologickému. Protože teleologický výklad má v poměrech souzené rozhodující význam, je namístě podotknout, že povinnost soudu neomezovat se při výkladu právních předpisů na jejich doslovné znění, nýbrž vykládat je též podle jejich smyslu a účelu (podle jejich teleologie), ve své judikatuře prosazuje Ústavní soud (srov. např. stanovisko jeho pléna ze dne 21. 5. 1996, sp. zn. Pl. ÚS-st. 1/96, uveřejněné pod číslem 9/1997 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, plenární nález ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96, uveřejněný tamtéž pod číslem 13/1997, a nález ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97, uveřejněný pod číslem 163/1997 téže sbírky). Z těchto závěrů pak ve své rozhodovací praxi vychází též Nejvyšší soud (srov. např. důvody rozsudku velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia ze dne 9. 3. 2011, sp. zn. 31 Cdo 4545/2008, uveřejněného

pod číslem 84/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, a z poslední doby rozsudek ze dne 25. 2. 2016, sp. zn. 32 Cdo 5685/2015).

Odvolací soud správně dovedl, že smysl a účel právní úpravy obsažené § 10 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. [125/1993](#) Sb. (ratio legis) směřuje k posílení bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a že toto ustanovení je zacíleno na zaměstnavatele. Tím však správnost jeho úvah končí.

Postižní právo pojišťovny zakotvené ve vykládaném ustanovení má charakter sankce (jak Nejvyšší soud vysvětlil již v rozsudku ze dne 24. 1. 2001, sp. zn. 25 Cdo 607/99), která má skutečně stimulovat zaměstnavatele k dodržování předpisů o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci, prostřednictvím postihu za jejich zvláště závažné porušení; zaměstnavatel nemůže hřešit na to, že je pro případ odpovědnosti za škodu způsobenou při pracovním úrazu pojištěn. Nese přitom důsledky jak toho, že porušil kvalifikovaným způsobem povinnosti vyplývající z právních a ostatních předpisů k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, tak toho, že škodu poškozenému způsobil kvalifikovaným porušením takových předpisů jeho zaměstnanci (rozuměno při plnění pracovních úkolů zaměstnavatele). Není pak zřejmé, v jakém ohledu by mohl být tento účel naplněn, byl-li tím, kdo se dopustil porušení předpisů majícího za následek vznik škody, nikoliv zaměstnavatel, popřípadě jiní jeho zaměstnanci, nýbrž právě jen poškozený zaměstnanec. Pravidlo, podle něhož by měl být za zvláště závažné porušení předpisů poškozeným pracovníkem postižen zaměstnavatel, jenž se nedopustil žádného porušení, natož pak závažného, by postrádalo logiku.

Výkladová varianta zvolená odvolacím soudem je tedy v evidentním rozporu jak s účelem vykládaného ustanovení, tak s principem rozumného a účelného uspořádání právních vztahů, s nímž se neslučuje takový způsob interpretace a aplikace práva, jenž by vedl k absurdním důsledkům (srov. např. důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 16. 12. 1998, sp. zn. 23 Cdo 1460/98, uveřejněného pod číslem 43/2000 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, a rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2009, sp. zn. 29 Odo 1343/2006, uveřejněného tamtéž pod číslem 58/2010).

Shora definovanému účelu § 10 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. [125/1993](#) Sb. vyhovuje opačná výkladová varianta, podle níž je zaměstnavatel postižen pouze za takové zvláště závažné porušení předpisů o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci mající za následek poškození zaměstnance při pracovním úrazu, jehož se dopustil zaměstnavatel anebo jehož se dopustil jiný jeho zaměstnanec než ten, který byl poškozen. Důsledky toho, že škodu si porušením těchto předpisů způsobil sám poškozený zaměstnanec, nese - za splnění ostatních v § 367 zákoníku práce stanovených předpokladů - sám poškozený, neboť zaměstnavatel se v takovém případě odpovědnosti za škodu podle okolností zcela či zčásti zproští a pojistiteli v příslušném rozsahu nevznikne povinnost poškozenému zaměstnanci plnit, neboť jeho povinnost k náhradě škody je omezena rozsahem, v jakém za škodu odpovídá zaměstnavatel.

Podpůrně lze dodat, že pro tuto variantu - oproti opačnému názoru odvolacího soudu - svědčí též výklad gramatický a logický, založený na posouzení obsahu zkoumaného pojmu v rámci kontextu celého právního předpisu. Vyhláška používá výrazu „zaměstnanec“ pro poškozeného zaměstnance jen v § 2 odst. 1 větě první, zjevně v souvislosti s tam zakotveným odkazem na rozsah, v jakém zaměstnavatel odpovídá zaměstnanci za škodu podle zákoníku práce (též v § 190 a násl. zákona č. [65/1965](#) Sb., zákoníku práce, zrušeného ke dni 1. 1. 2007, byl již ve znění novely provedené zákonem č. [74/1994](#) Sb. a účinné od 1. 6. 1994 dřívější výraz „pracovník“ nahrazen pojmem „zaměstnanec“). V ostatních ustanoveních vyhlášky je poškozený zaměstnanec důsledně označován jako „poškozený“ [srov. § 1 odst. 2 písm. a) a b), § 5 odst. 2, § 7 odst. 1, § 8 písm. b) bod 4 a § 11]. Pojmu „zaměstnanec zaměstnavatele“ pak vyhláška užívá v takových souvislostech, kde je jeho vztahování též na poškozeného zaměstnance zjevně nelogické, totiž v § 8 písm. b) bod 3 (... že v souvislosti se škodnou událostí bylo zahájeno trestní řízení proti zaměstnanci zaměstnavatele nebo třetí osobě ...) a zejména

těž v § 10 odst. 1 písm. a), upravujícím jiné (obdobné) postížení právo pojistitele (způsobil-li zaměstnavatel nebo zaměstnanec škodu úmyslně).

Zaměstnancem, s jehož zvláště závažným porušením předpisů o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci se podle § 10 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. [125/1993](#) Sb., ve znění pozdějších předpisů, pojí postížení právo pojistitele vůči zaměstnavateli, se tedy rozumí jiný zaměstnanec než ten, jemuž v příčinné souvislosti s tímto porušením vznikla škoda.

Právní posouzení soudu prvního stupně, jenž dovedil, že porušení povinnosti samotným poškozeným postížení nárok pojistitele vůči zaměstnavateli nezakládá, je tedy správné a nesprávné je kasační rozhodnutí odvolacího soudu, založené na názoru opačném. Protože v procesních poměrech souzené věci dosavadní výsledky řízení umožňují ve věci rozhodnout, Nejvyšší soud napadené usnesení podle § 243d písm. b) o. s. ř. změnil a rozsudek soudu prvního stupně potvrdil, včetně správného výroku o nákladech řízení (§ 224 odst. 1, § 142 odst. 1 o. s. ř.).

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

Další články:

- [Dražba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Insolvenční řízení a náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Společenství vlastníků jednotek](#)
- [Společný nájem bytu manžely \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Valná hromada \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Zemědělská půda \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Smlouva o zápůjčce, insolvence](#)
- [Promlčení a ochrana spotřebitele](#)
- [Pozůstalost](#)
- [Pozůstalost](#)
- [Nezbytná cesta](#)